

за единия край. Стрелата попадна право въ тюлена и той потъна въ водата. Главатарьът откара лодката по вжжето тъкмо до мѣстото, дето се скри тюлена, и почна да чака. Вжжето треперѣше въ ржката му. Виждаше се, че ранениятъ тюлень се борѣше подъ водата, да се освободи отъ смъртоносната стрела.

— Той не може дълго време да стои подъ водата,—обясни главатарьът, — ей сега ще изплува да поеме въздухъ.

И наистина, не следъ дълго чакане Мешко видѣ до самата лодка ранения тюлень съ забодената въ шията стрела. Главатарьът вдигна копието си и го забодѣ въ дебелото лъскаво тѣло на морското чудовище . . .

— Видишъ ли, Мешко, какъ се биятъ тюлени? — каза главатарьът и завърза вжжето за лодката.

— Виждамъ, виждамъ, — отвърна Мешко, — само че азъ мога да направя тая работа много по-лесно и по-бързо съ тая цевъ.

И Мешко показа пушката си, а главатарьът пакъ се засмѣ. Но въ това време наблизѡ се показа една валчеста глава и Мешко, безъ да се колебае, дигна пушката си и гръмна. Тюленьтъ подскочи цѣль метъръ въ въздуха и се прострѣ на повърхността на морето.

— Бре Мешко, каква е тази цевъ! — извика главатарьът, като затискаше ушитѣ си, които още пищѣха отъ гърмежа.

— Гледай и не питай! — отвърна гордо Мешко и се прицели въ една друга тюленска глава, която се подаваше наблизѡ.

Всички прекъснаха ловитбата и докараха лодкитѣ наблизѡ край Мешковата лодка, да гледатъ какъ той бие тюленитѣ. Щомъ се подадѣше нѣкой тюлень, главатарьът го посочваше съ прѣстъ и Мешко веднага го убиваше.

— Бре, Мешко, какво правишъ, ще избиешъ всички тюлени,